

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Ο παράξενος θάνατος του γιατρού Όνειρ είχε για μένα το πιο αλησμόνητο και το πιο μυστηριώδες από τα περιστατικά, τα τόσο αλλόκοτα, του μεγάλου πολέμου.

Ένα ώμορφο φθινοπωρινό βράδυ του 1917, ένα από εκείνα τα βράδια που τα γερμανικά υποβρύχια έκαναν τόσες καταστροφές και που τα «S.O.S.» των τορπιλλισμένων караβιών αναστάτωναν αδιάκοπα την ατμόσφαιρα, ένα από τα γαλλικά πολεμικά, που περιπολούσαν άγρυπνα από το Γιβραλτάρ ως τη Σμύρνη, το «Τέρ-Νέβ», είχε ξεκινήσει από την Κέρκυρα και τραβούσε για τη Θεσσαλονίκη, κάνοντας το γύρο της ελληνικής χερσονήσου.

Σ' εκείνο το πολεμικό υπηρετούσα ως σηματοφόρος από την αρχή του πολέμου. Το δεξί μου χέρι ήταν ο Μπορζίκ ο αρχικελευστής, που με ξεκούραζε κάθε τόσο, συνεχίζοντας τη θάρδια μου στη γέφυρα.

Εκείνο το φθινοπωρινό βράδυ λοιπόν, φώναξα επάνω τον Μπορζίκ και του είπα:

— Σου εμπιστεύομαι την πορεία του караβιού... Θα περάσουμε από το Μακρονήσι και τη βορεινή παραλία της Κέας. Έγώ θα κατεβώ μια στιγμή να δω τί κάνει αυτός ο δύστυχος γιατρός...

Κι' ενώ ο Μπορζίκ άρχισε να εξετάζει προσεχτικά με τα κιάλια του τα σκούρα νερά των Κυκλάδων, τράβηξα για την καμπίνα του γιατρού.

Μά την αλήθεια, ήταν ένας πολύ άτυχος άνθρωπος ο γιατρός. Ήταν ένας έπιαστρος του αποικιακού στρατού, που τον είχαμε παραλάβει από το Άργολικό και που ψυχορραγούσε τώρα στην καμπίνα του. Είχε προσβληθεί από εξανθηματικό τύφο, στο πέλαγος, μακριά από κάθε ναυτική μας βάση.

— Δεν γίνεται τίποτε!.. μου είχε πη ο ίδιος με την ήρεμη φωνή του, ύστερα από τους πρώτους έμετους και τα κλασικά ρίγη. Η διάγνωση της αρρώστιας μου είχε κατηγορηματική. Δεν θα την γλυτώσω! Γι' αυτό, θεωρήστε με πειά ως ζωφλημένο κι' αφήστε με να «κρεπάρω» μόνος μου. Δεν χωράει καμιά ειδική θεραπεία. Το καθήκον σας είναι να προφυλάξετε το πλήρωμα, γιατί η νόσος είναι μολυσματική. Έμπρός. Μακριά!... Αφήστε με μόνο!...

Εγώ, βέβαια, είχα διαμαρτυρηθεί τότε ζωντανά κι' είχα προσπαθήσει να πείσω το γιατρό ότι μπορούσαμε να τον βοηθήσουμε, δίχως φυσικά να έκθεσουμε σε κανένα κίνδυνο το πλήρωμα. Μήπως δεν είχα δη στην Κέρκυρα ένα σωρό αρρώστους που την είχαν γλυτώσει μια χαρά; Θα περιποιόμουν λοιπόν τον γιατρό είτε το ήθελε, είτε όχι.

Μόλις όμως πάτησα το πόδι μου στην μισοσκότεινη καμπίνα του, που μύριζε σάπιο αέρα και κατράμι, κατάλαβα πως έπρεπε πειά να ξεγράψω τον άρρωστο.

— Ήρθε το τέλος, παιδί μου... έκανε ο γιατρός, με αδύνατη, μα ήρεμη φωνή. Έφθασες απάνω στην ώρα για ν' ακούσης τις τελευταίες μου θελήσεις. Που θρискόμαστε τώρα;

— Έξηνταπέντε μίλια μακριά από την Μήλο... του απάντησα.

— Περίεργο!... έκανε ο γιατρός, μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Ήξερα πως άργα ή γρήγορα θα ξαναγύριζα εδώ στα ελληνικά νησιά... Θέλω να μου υποσχεθής πως θα με θάψης στο πρώτο νησί που θα πλησιάσης τα εξημερώματα... Δεν επιθυμώ καλύτερο θάνατο...

Έσκυψα το κεφάλι δακρυσμένος. Ο γιατρός χαμογέλασε πάλι ευχαριστημένος και ξαναθυθίστηκε στη σιωπή του.

Την αούγη, το «Τέρ-Νέβ» έρριξε την άγκυρα σ' ένα μικρό λιμάνι, πλασιωμένο με πελώριους κοκκινωπούς βρά-

χους, στη Σέριφο. Ο γιατρός, μέσα σ' ένα πρόχειρο φέρετρο, μεταφέρθηκε με μια θάρκα στην ακτή. Μά τη στιγμή που έτοιμαζόμουν να βγω κι' εγώ στη στεριά, μ' έπλησιασε γρήγορα ο Μπορζίκ μ' ένα ραδιοηλεγράφημα.

— Έδώ κοντά είναι ένα γερμανικό υποβρύχιο... μου είπε. Έπιασα ένα ραδιοηλεγράφημά του. Είναι το πολύ δυό μίλια μακριά μας!...

— Πολύ καλά, Μπορζίκ! του απάντησα. Σηκώστε άμέσως την άγκυρα.

Κι' έπειτα γυρίζοντας προς τον γέρο κελευστή που θρискόταν στην θάρκα με το φέρετρο, του φώναξα:

— Έ, Λεγκέν, κρατήσε μόνο τέσσερες ναύτες και πάρε και τροφιμα για μια ημέρα... Να θάψετε το γιατρό εκεί επάνω στο βουνό... και του έδειξα ένα ύψωμα που έφθανε ως τη θάλασσα.

Έπειτα έπρόσθεσα:

— Η κηδεία θα γίνει μ' όλες τις τιμές! Θα ξαναγυρίσουμε να σας πάρουμε.

Και ξεκινήσαμε για να θρούμε και να τορπιλλίσουμε το γερμανικό υποβρύχιο.

***

Έδώ και λίγους μήνες, ύστερ' από δέκα έννη δλοκλήρα χρόνια, μ' ένα άλλο πολεμικό, το «Βωτούρ», ξαναπέρασα από την Σέριφο. Ήμουν τόσο περίεργος να βγω στη στεριά και να επισκεφθώ τον τάφο του γιατρού...

Ο άνθυποπλοίαρχος που με συνόδευε, δεν ήξερε τίποτε απ' όλη αυτή την ιστορία.

— Μά πότε συνέβη; μου είπε.

— Τότε που τορπιλλίσα το «U-39»... του απάντησα. Συνάντησα αυτό το γερμανικό υποβρύχιο στα νότια της Σύρας. Σήμερα, θέλω να στολίσω με λίγα λουλούδια τον τάφο του γιατρού... Παράξενος άνθρωπος αυτός ο γιατρός Όνειρ... Με είχε σκανδαλίσει πολλές φορές με τις θεωρίες του για την μετεμψύχωση και τη μεταθίβαση των ψυχών... Γι' αυτόν, η ψυχές μεταναστεύουν από σώμα σε σώμα... Είχε γράψει μάλιστα και δυό μεγάλα βιβλία γι' αυτό το ζήτημα, τον καιρό που ήταν στην Άνω Ανατολή. Τι παράξενες θεωρίες!

Είμαι περίεργος να δω σε τί χάλια θα θρούμε τον τάφο του.

Και καθώς προχωρούσαμε, ρώτησα γι' αυτόν έναν Έλληνα νησιώτη.

— Ο τάφος του Γάλλου αξιωματικού; απόρησε ο νησιώτης που ήξερε λίγο τη γλώσσα μας. Δεν έχω ιδέα!... Το μόνο που ξέρω είναι ότι εκεί επάνω στο ύψωμα είναι ο τάφος του αγίου...

— Ποιανού αγίου;

Μήπως ξέρω, καπετάνιο μου; Όταν γύρισα από τον πόλεμο, από το Βαρδάρ, όπου είμαστε μαζί, ο τάφος θρискόταν εκεί απάνω από χρόνια. Εκεί φαίνεται πως έχουν θάψει έναν ηγούμενο, έναν άγιο που κάνει θαύματα και γατρεύει τους αρρώστους. Πάνε προσκύνημα στον τάφο του απ' όλο το νησί! Έρχονται μάλιστα κι' από τα γύρω νησιά στη «χάρι» του. Μά κανείς δεν ξέρει τίποτε περισσότερο από μένα...

Κι' όμως θυμάμαι πολύ καλά πως είπα να τον θάψουν το γιατρό εκεί απάνω! έξηγήσα στο συνοδό μου. Έμπρός! Άς άνεβούμε και θλέπουμε...

Κι' αλήθεια, στην άκρη της ακτής, θρискόταν ένας τάφος. Μά στη θέση του ξύλινου σταυρού που είχαμε φτιάξει στο πλοίο, θρискόταν μια αρχαία επιτάφιος στήλη από πεντελικό μάρμαρο. Έπάνω σ' αυτήν ήταν το ανάγλυφο του Άσκληπιού!...

(Η συνέχεια στη σελίδα 54)

Στην άκρη της ακτής θρискόταν ένας τάφος

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

φαλο του έτοιμοθανάτου.

— "Ας είστε εύλογημένη, τής είπε ο Ίούλιος, πού ήρθατε να με δήτε... Ο Θεός να σάς ανταμείψει για την καλωσύνη σας, Μίνα... Καί τώρα, σάς παρακαλώ να με ακούσετε με προσοχή... Σε λίγο θα πεθάνω... Ναι, πεθαίνω ευχαριστημένος επειδή είσθε κοντά μου... Θέλω, όμως, να διατηρήσετε μια καλή ανάμνησι από μένα... Πέστε μου, λοιπόν: θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Και μια άλλη φορά σάς έκανα την πρότασι αυτή... Την επαναλαμβάνω τώρα! "Ω! μη φοβόσαστε, δεν θα υποβληθώ στο μαρτύριο να μ' έχετε σύζυγό σας... γιατί θα γίνετε πολύ σύντομα χήρα... Μά θέλω να σάς αφήσω την περιουσία μου... για να ζήσετε ευτυχισμένη μαζί με το παλληκάρι πού αγαπάτε... Δεν έχω κανέναν συγγενή στον κόσμο... Γιατί να μη με κληρονομήσετε έσείς.. Έξ' άλλου, θα δοκιμάσω τέτοια χαρά, επειδή θα πεθάνω νοιώθοντας στο πλευρό μου μια γυναίκα... έσας, πού σάς αγαπώ τόσο πολύ..."

Η Μίνα δεν μπορούσε να μιλήση από την συγκίνηση. Τά δάκρυα τής έπνιξαν τη φωνή...

***

Το απόγευμα τής ίδιας μέρας γινόντουσαν οι γάμοι του Ίουλίου Στάινμπεργκ με την Μίνα Ριμερόλ. Στο προσκέφαλο του έτοιμοθανάτου παραστεκότανε και ο συμβολαιογράφος, ο όποιος, εϋθύς μετά την τέλεσι του μυστηρίου, συνέταξε την διαθήκη του Στάινμπεργκ.

— "...Όταν θα κάνης τους πραγματικούς σου γάμους με το παλληκάρι πού αγαπάς — είπε ο γέρος στην Μίνα, αφού υπέγραψε και την διαθήκη του — έγω θα κλαίω από τη χαρά μου, εκεί πού θα βρίσκωμαι... Καί τώρα, έχω να σου ζητήσω μια χάρι: όταν θα πεθάνω, να θάλης στο φέρετρό μου και μια μπούκλα από τὰ χρυσαφένια σου μαλλιά... Μίνα μου... αγαπημένη μου Μίνα!..."

Και αυτά ήσαν τὰ τελευταία λόγια του Στάινμπεργκ.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΡΛΑΙ,

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

Μυτερὰ τὰ δόντια τους για να προστατεύωνται από τὰ άγρια ζώα: Πιστεύουν ότι δεν τους πειράζουν τὰ θηρία όταν βλέπουν πώς έχουν όλοι τους μυτερὰ δόντια, όπως κϋτά...

Πολύ παλιά επίσης είναι ή συνήθεια του στολισμού τών δοντιών με πολύτιμα πετράδια. Η έρευνες τών έπιστημόνων έφεραν στο φως διάφορες σιαγόνες αρχαίων λαών πού, μά την αλήθεια, αποτελούν τὰ πιο αξιοθαύμαστα εκθέματα των μουσείων. Μια από τις σιαγόνες αυτές, πού ανήκει σ' έναν άγριο του Καμπέκε, έχει πολύχρωμα δόντια! Κάθε δόντι, δηλαδή, είχε στις πλευρές του μια τρύπα, στην οποία είχε έφαρμοσθή ένα χρωματιστό πετράδι. Με τον ίδιο πάλι τροπο οι Ιθαγενείς του Γιουκατάν διακοσμούν τὰ δόντια τους με διαμάντια και ρουμπίνια. Η αλήθεια δέ είναι ότι ή γυναίκες αυτών τών Ιθαγενών, όταν γελούν θά έχουν μια πολύ παράξενη ώμορφιά.

Τὰ δόντια όμως έχουν και πρακτικό σκοπό για τους Ιθαγενείς του Ζαμβέζκ. Οι μαύροι πού κατοικούν στις όχθες του, άκονίζουν τὰ δόντια τους και τὰ χρησιμοποιούν ως μοναδικά όπλα κατά τών έχθρών τους. "Άλλες πάλι φυλές μεταχειρίζονται τὰ μεγάλα και μυτερὰ δόντια τών θηρίων ως πραγματικά φονικά όπλα. Οι έρυθρόδερμοι τών τροπικών δασών τής Νοτίου Αμερικής, χρησιμοποιούν τέτοια δόντια ως μαχαίρια, ως σουβλιά και ως αιχμές για τις λόγχες τους.

Όσο τώρα για τις προλήψεις πού υπάρχουν για τὰ δόντια, θά ξέρετε άσφαλώς ότι είναι πολλές και παράξενες. Στη Γερμανία, παραδείγματος χάριν, πιστεύουν ότι τὰ παιδιά πού έχουν άραιά δόντια, όταν θά μεγαλώσουν, θά ξενιτευθούν σε μακρινές χώρες. Άνάλογη πρόληψις επικρατεί και στην κομητεία του Γκλόουτσεστερ στην Αγγλία. Όταν μάάλιστα οι κοπτήρες είναι λεπτοί και μεγάλοι, λένε ότι τὰ ταξίδια θά είναι μεγάλα και μακροχρόνια. Το αντίθετο όμως συμβαίνει όταν το παιδί έχει σφιχτά δόντια. Αυτό είναι μια φανερή ένδειξις ότι δεν θά απομακρυνθή ποτέ από το μέρος πού γεννήθηκε.

Στην Έλβετία πιστεύουν ότι όποιο παιδί έχει ένα μεγάλο χάρισμα ανάμεσα στους δυο μπροστινούς κοπτήρες, θά γίνη καλός τραγουδιστής, στην Ιταλία δέ ότι θά γίνη πολύ πλούσιος. "Αν συμβαίη το αντίθετο, άν οι δυο κοπτήρες είναι ο ένας κολλητά στον άλλο, θά έχη μια τρικυμισμένη και γεμάτη θάσανα ζωή.

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

— Θαυμασια! Πάμε να παντρευτούμε!...

Ο Σάρλ, δλόχαρος, μ' άρπαξε από το χέρι και σαν δυο θεότρελλα παιδιά βγήκαμε σαν άστραπή από το θέατρο. Έπειτα, μπήκαμε σ' ένα ταξι κι' ο Σάρλ είπε του σωφέρ να μās πάη στο άεροδρόμιο.

— Τέτοια ώρα; άπόρησα. Τί θά κάνουμε εκεί πέρα; Μηπως περιμένης κανένα φίλο σου από τη Νέα Υόρκη;

— "Όχι... μου άπάντησε ο Σάρλ. Δεν μ' ενδιαφέρει κανένα άλλο πρόσωπο στον κόσμο εκτός από σένα... Πάμε στο άεροδρόμιο να νοικιάσουμε ένα άεροπλάνο!..."

Και μου εξήγησε ότι για να παντρευτούμε άμέσως, έπρεπε να πάμε στη Γιούμα τής Αριζόνας, έξω από τὰ σύνορα τής Καλλιφορνίας, γιατί δεν μπορούσαμε να παντρευτούμε άμέσως στο Χόλλυγουντ, αφού δεν είχαμε άναγγείλει πρό τριών ήμερών την ήμέρα του γάμου μας, όπως είναι ο νόμος...

Κι' έτσι, τὰ μεσάνυχτα άπογειωθήκαμε από το άεροδρόμιο και τὰ ξημερώματα είχαμε φτάσει κιόλας στην Αριζόνα. Εκεί παντρευτήκαμε άμέσως, στο σπίτι του πρώτου πάστορος πού βρέθηκε μπροστά μας και νοικιάσαμε μια όνειρώδη έξοχική βίλλα στα περίχωρα τής Γιούμα. Εκεί πέρα, περάσαμε μια άλησμόνητη σελήνη του μέλιτος!...

Κ' ή «Πάτ» Πάτερσον, λαμποκοπώντας από τη χαρά της, κατέληξε:

— Πρέπει να ξέρης ότι ο Σάρλ είναι πολύ πλούσιος. Ήταν πλούσιος και πριν ακόμα παίξη στον κινηματογράφο. Έτσι δεν γνώρισε πίκρες και στερήσεις στη ζωή του. Είναι ένας άντρας πού ξέρει να κάνει ευτυχισμένη μια γυναίκα. Έμένα, προσωπικώς, δεν μ' ενδιαφέρει πειά κανείς άλλος άντρας, γιατί δεν μπορεί να του μοιάζη κανείς. "Αν τον χάσω, θ' αυτοκτονήσω την ίδια στιγμή, γιατί ή ζωή μου είναι πειά τελειώς άχρηστη. Ο Σάρλ Μπουαγιέ δεν ξεχνιέται ποτέ!...

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ο «άνθρωπος με τη φωνή σέξ-άπηλ» έμπνέει το μεγάλο πάθος, τον μοιραίο έρωτα. Και γι' αυτό έχει ξετρελλάνει όλες τις Αμερικανίδες.

ΡΟΖΑΜΟΝΤ ΜΠΕΛ

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— Υπάρχει και μια αρχαία έπιγραφή!... φώναξε ο άνθυποπλοίαρχος, κατάπληκτος.

Σαστισμένος, πλησίασα περισσότερο και διάβασα:

«Ενώδε κείται ο Όνειρος, το καλόν πνεύμα, ο Ιερεύς και ο καλύτερος μαθητής του Άσκληπιού, πού ήρθε από την Επίδαυρο, κατά την 50ήν Όλυμπιάδα, για να καταπολεμήση την έπιδημία πού θέριζε τις άκροπόλεις τής Σίφνου και τής Σερίφου. Διαθάτη, προσκύνησε την τέφρα του...»

Κ' οι δυο μείναμε σαν άπολιθωμένοι μπροστά σ' αυτή την αρχαία έπιγραφή. Ήταν λοιπόν αλήθεια; Είχε δίκη ο γιατρός Όνειρ; Ο θάνατός του ήταν μια άπόδειξις πώς ήσαν άληθινές ή θεωρίες του; Η ψυχή του, ύστερ' από ένα σωρό μεταναστεύσεις, είχε ξαναγυρίσει στον τάφο της...

Είχε δίκη ο λοιπόν; Ποιός ξέρει... Η ζωή μας είναι ένα ζοφερό μυστήριο πού φωτίζεται κάποτε-κάποτε από τις ξαφνικές λάμψεις ενός παράξενου πνεύματος. Κι' έπειτα πάλι, το σκοτάδι άπλώνεται πιο ζοφερό και πιο άνεξιχνίαστο...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ.

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΥΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

ζω, κύριε. Έσείς είστε έξαιρετικό φαινόμενο!...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω... "Ο κύριος από δω (δ εί χ ν ει τ ό ν ά σ τ ό) υπέθεσε! ότι...

Ο ΑΣΤΟΣ.— Δεν υπέθεσα τίποτα, κύριοι. Έχω την ύπαμονη να σάς άκούω τόσην ώρα...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Μά, αγαπητέ μου κύριε, έγινε παρεξήγησις... Η Τζούλια και ή Παυλίνα είναι δύο... φοράδες του συντάγματος.

Ο ΑΣΤΟΣ (έ μ θ ρ ό ν τ η τ ο ς).— Φοράδες είπατε;... Κι' έγω νόμισα... Θεέ μου! Με συγχωρήτε... Μά και τις κόρες μου τις λένε Τζούλια και Παυλίνα!... Σας ζητώ και πάλιν συγγνώμη, κύριοι, για την παρεξήγησι... Παρντόν... Φτού, πού να πάρη ο διάολος!... Παρντόν... Παρντόν...

ΑΔΟΛΦΟΣ ΓΚΑΙΤΡΑΪΓΚ